

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 631/20	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
3. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			
	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
	M. S.	W dniu 14 maja 2019 r. o godzinie 16:30 zamieścił na stronie internetowej (...) artykuł swojego autorstwa, dotyczący R. Ś. (1), w którym stwierdził, że „Kto opłaca usługi pełnomocnika adwokata Ł. K.? Jeśli to trener R. Ś. (1) z własnej	

		<p>kieszoni (i podobnie W. K.) to w porządku. Jeśli jednak płaci za to Tor lub (...) Towarzystwo (...), to już w porządku nie jest. Oznaczałoby to, że pieniądze miasta (a więc podatki (...)) idą na obronę oszustów. Bo ci, którzy stosują doping w sporcie są oszustami”,</p> <p>tj. czyn z art. 212 § 2 k.k.</p>	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód		
<p>Fakt wskazany w zarzucie aktu oskarżenia.</p> <p>M. S. nie był dotychczas karany.</p>	<p>wyjaśnienia oskarżonego M. S.</p> <p>k. 105-106</p> <p>zeznania oskarżyciela prywatnego R. Ś. (1) k. 104-106</p> <p>dowody nieosobowe:</p> <ul style="list-style-type: none"> - orzeczenie Komisji Odwoławczej przy (...) Klubie (...) z uzasadnieniem <p>k. 8-9,</p> <ul style="list-style-type: none"> - postanowienie Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W. VIII Wydział Karny z uzasadnieniem <p>k. 10-12</p> <ul style="list-style-type: none"> - wydruk artykułu prasowego z dnia 14 maja 2019 roku „Kobalt a (...) trenerzy” <p>k. 13-15</p>		

	<p>- orzeczenie Komisji (...) przy (...) Torze W. Konnych nr 165 z dnia 20 grudnia 2019 r.</p> <p>k. 21-27</p> <p>- wyciąg orzeczeń Komisji (...) przy (...) Torze W. Konnych, w tym orzeczenie nr 18 z dnia 9 października 2017r. k. 28</p>		
Fakty uznane za nieudowodnione			
4. Ocena Dowodów			
4.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp.	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
	3.wyjaśnienia oskarżonego M. S.	4.Wyjaśnienia M. S. były wiarygodne - nie kwestionował, iż w artykule zamieszczonym na stronie internetowej (...) nazwał R. Ś. (1) osobą stosującą doping w sporcie, a co za tym idzie „oszustem”. Nie poczuwał się jednak do winy w zakresie wypełnienia znamion przestępstwa znieśławienia R. Ś. (2), pozostając w przekonaniu, iż miał rację.	

<p>3.zeznania pokrzywdzonego R. Ś. (1)</p>	<p>Zeznania R. Ś. (1) również były wiarygodne. Oskarżyciel nie miał interesu w fałszywym zeznawaniu na niekorzyść oskarżonego, oświadczenia obu były zresztą zgodne z pozostałym materiałem dowodowym, tj. treścią artykułu zamieszczonego przez oskarżonego oraz orzeczeń Komisji Odwoławczej przy (...) Klubie (...) oraz Sądu Rejonowego dla Warszawy M. dotyczącymi zarzutu stosowania przez oskarżyciela środków dopingujących, z których treści wynika, iż oskarżyciel nie dopuścił się czynu polegającego na stosowaniu dopingowania konia.</p>	
<p>3.dowody nieosobowe</p>	<p>4.Dowody te nie były kwestionowane przez strony pod względem autentyczności i rzetelności. Różnice w stanowiskach stron postępowania nie odnosiły się do treści orzeczeń oraz artykułu zamieszczonego na stronie (...) ale do interpretacji opisanych w ich zdarzeń pod kątem możliwości uznania R. Ś. (1) za osobę stosującą doping.</p>	
<p>4.2. dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów</p>		

<p><i>(dowody, które są uznane za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i></p>	
<p>brak</p>	
<p>5. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>	
<p>Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej</p>	
<p>Sąd uzupełnił kwalifikację prawną czynu wskazaną w prywatnym akcie oskarżenia tj. art. 212 § 2 k.k. uzupełniając ją o § 1 ww. artykułu, o czym uprzednio uprzedził strony (k. 103).</p> <p>Odpowiedzialności z art. 212 § 1 k.k. podlega m. in. ten, kto pomawia inną osobę o takie postępowanie lub właściwości, które mogą poniżyć ją w opinii publicznej lub narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub rodzaju działalności.</p> <p>Kwalifikowaną formą ww. przestępstwa jest pomówienie innej osoby za pomocą środków masowego komunikowania (art. 212 § 2 k.k.).</p>	

Pokrzywdzony R. Ś. (1) jest wieloletnim trenerem koni wyścigowych. Oczywiście jest, że oskarżenie go o stosowanie środków dopingujących poprzez podawanie tego rodzaju substancji zwierzętom mogło realnie narazić go na utratę zaufania niezbędnego dla prowadzenia tego rodzaju działalności. Zdaniem Sądu nie budzi wątpliwości, że zachowanie polegające na stosowaniu substancji oznaczonych we właściwych przepisach jako zabronione stoi w jaskrawej sprzeczności z zasadami uczciwej rywalizacji sportowej. Ponadto należy mieć na uwadze, że wyścigi konne są szczególnym rodzajem rywalizacji, bowiem jej uczestnikami są zwierzęta. Z powyższych względów sama działalność związana z organizacją powyższej dyscypliny sportu jest przedmiotem krytyki wielu organizacji działających na rzecz ochrony praw zwierząt. Jakkolwiek działalność, o której mowa powyżej prowadzona jest zgodnie z powszechnie obowiązującymi przepisami, to z uwagi na powyższe okoliczności jest ona również przedmiotem szczególnego zainteresowania osób mających na uwadze dobro zwierząt.

Oznacza to, że każda osoba posądzona publicznie o podawanie środków dopingujących koniom narażona jest nie tylko na krytykę z uwagi na postępowanie w sposób sprzeczny z zasadami uczciwej rywalizacji, ale również jako osoba nieszanująca praw zwierząt i traktująca je w sposób przedmiotowy. Mając na uwadze, że pokrzywdzony R. Ś. (1) od wielu lat zajmuje się trenowaniem koni biorących udział w wyścigach, z pewnością tego rodzaju opinia byłaby dla niego krzywdząca i narażałaby go na konsekwencje mogące skutkować pozbawieniem go możliwości dalszego wykonywania dotychczasowej działalności. Nie był też nigdy karany za oszustwo.

Zachowanie oskarżonego wypełniło zatem znamiona występkę z art. 212 § 1 k.k.

Zachowanie M. S. wypełniło również znamiona występkę z art. 212 § 2 k.k. tj. pomówienia innej osoby za pomocą środków masowego komunikowania, do których zalicza się m. in. prasę drukowaną, przekaz radiowy i telewizyjny, książkę, plakat, film oraz przekaz przy pomocy Internetu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2008

<p>roku, III KK 234/07). Artykuł zawierający treści pomawiające R. Ś. (1) opublikowany został na stronie internetowej (...)pl. (...) użytkownik strony mógł zapoznać się z jego treścią po wpisaniu w znajdującej się na niej wyszukiwarce imienia i nazwiska pokrzywdzonego.</p>			
#	<p>3.3. Warunkowe umorzenie postępowania</p>	<p>I</p>	<p>M. S.</p>
<p>Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania</p>			
<p>Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.</p> <p>W ocenie Sądu okoliczności popełnienia przestępstwa przez M. S.</p>			

nie budzą wątpliwości, podobnie jak jego wina: w chwili popełnienia czynu oskarżony był osobą dorosłą i doświadczoną życiową, która winna zdawać sobie sprawę z konsekwencji swego zachowania. W szczególności od dziennikarza należy oczekiwać by miał świadomość iż publiczne oskarżenie innej osoby o umyślne, bezprawne zachowanie (oszustwo poprzez stosowanie dopingu) nie powinno opierać się na przypuszczeniach i domysłach, nawet jeśli są one prawdopodobne. Dodać należy, że przed działającymi zgodnie z obowiązującymi przepisami organami, tj. Komisją Techniczną przy (...) Torze W. Konnych oraz Komisją Odwoławczą toczyło się postępowanie dotyczące możliwości uznania pokrzywdzonego R. Ś. (1) za osobę umyślnie stosującą doping. Z orzeczenia drugiego z tych organów z dnia 28 stycznia 2019 r. jednoznacznie wynika, że oskarżycielowi nie przypisano tego czynu (k. 8-9). Orzeczenie to zostało co do zasady utrzymane w mocy przez Sąd Rejonowy dla Warszawy-Mokotowa z dnia 26 kwietnia 2019 r. (k. 10-12). Oskarżony M. S. powinien zatem wiedzieć, że nazywając pokrzywdzonego w dniu 14 maja 2019 r.

„osobą stosującą doping” i „oszustem” publicznie kwestionuje rozstrzygnięcie organu orzekającego w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej i mija się z prawdą. Jest to zachowanie niedopuszczalne, a każda osoba nieusatysfakcjonowana treścią tego rodzaju orzeczeń może dążyć do ich uchylecia wyłącznie w trybie przewidzianym we właściwych przepisach.

Jednocześnie w ocenie Sądu stopień winy oskarżonego nie był znaczny. Ze zgromadzonego materiału dowodowego, jak też z lektury artykułów opublikowanych przez oskarżonego na stronie (...) wynika, że oskarżony M. S. jest publicystą działającym nie tylko na rzecz uczciwej rywalizacji podczas wyścigów konnych, ale również na rzecz przestrzegania praw ww. zwierząt. Ponadto z załączonych przez niego dokumentów wynika, że w wyniku jednego z badań konia trenowanego przez R. Ś. (1) w organizmie zwierzęcia wykryto substancje, których stosowanie jest prawnie zakazane. Powyższa okoliczność nie może stanowić dowodu na to, że pokrzywdzony świadomie stosował środki dopingujące poprzez podawanie go koniom, które znajdowały się pod

jego opieką. Niemniej jednak oskarżony jako osoba prowadząca działalność, o której była mowa powyżej z pewnością mógł na ww. podstawie powziąć podejrzenie iż mogło to mieć miejsce. Nieuprawnione było natomiast stwierdzenie, że z pewnością tak było, zwłaszcza że M. S. nie ujawnił żadnych dowodów potwierdzających ww. przypuszczenie, a właściwe organy stwierdziły że nie miało to miejsca. Niemniej jednak powyższe okoliczności świadczą zdaniem Sądu o tym, że oskarżony działając w celu realizacji dóbr chronionych prawem błędnie uznał, że uprawniony jest do publikowania informacji, których prawdziwości nie udowodnił.

Do podobnych wniosków Sąd doszedł analizując kwestie społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonego. Niezależnie od okoliczności, o których była mowa powyżej stwierdzić należy, że M. S. opublikował artykuł pod swoim nazwiskiem, tym samym umożliwiając pokrzywdzonemu realizację swoich uprawnień na drodze sądowej. Zdaniem Sądu ww. okoliczność ma znaczenie dla kwestii społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez

oskarżonego. Należy mieć na uwadze, że obecnie wiele osób anonimowo zamieszcza w Internecie fałszywe lub niesprawdzone informacje ukazujące inne osoby w niekorzystnym świetle. Ustalenie tożsamości sprawców ww. czynów jest możliwe, jednak w zależności od sytuacji wymaga ono mniejszej lub większej aktywności ze strony funkcjonariuszy organów ścigania. Jednocześnie do czasu ustalenia ich tożsamości bliżej nieokreślona liczba internautów może zapoznać się z treścią niezgodnych z prawdą informacji na temat osób, których one dotyczą. Osoby te z kolei mają ograniczone możliwości sprostowania ww. informacji czy też usunięcia ich z sieci. Tego rodzaju sytuacja nie miała natomiast miejsca w sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania. Pokrzywdzony R. Ś. (1) znając tożsamość oskarżonego mógł podjąć przewidziane prawem działania w celu ochrony dobrego imienia.

Sąd uznał również, że postawa M. S., niekaranego dotychczas za przestępstwo umyślne, jego warunki i właściwości osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że

pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Oskarżony nie był dotychczas karany. Brak jest podstaw do stwierdzenia, że poza czynem będącym przedmiotem niniejszego postępowania, oskarżony kiedykolwiek zachowywał się w sposób sprzeczny z obowiązującymi normami społeczno-obyczajowymi.

Z powyższych względów Sąd uznał, że skazanie oskarżonego i wymierzenie mu proponowanej przez oskarżyciela prywatnego kary grzywny czy też kary ograniczenia wolności stanowiłoby dla niego nadmierną dolegliwość. W ocenie Sądu wystarczające jest zastosowanie wobec oskarżonego środków, których orzeczenie z jednej strony umożliwi mu refleksję nad dotychczasowym postępowaniem i uświadomi, że każde naruszenie porządku prawnego skutkować będzie negatywnymi konsekwencjami, a z drugiej nie będzie stanowić dolegliwości nieproporcjonalnej do stopnia tego naruszenia i nie będzie stawiać oskarżonego w jednym szeregu z osobami, których postawa wskazuje na brak zdolności

do właściwej oceny swojego postępowania oraz lekceważący stosunek do obowiązku przestrzegania porządku prawnego, które wskazywałyby na konieczność wydania wyroku skazującego.

Środkiem spełniającym powyższe kryteria z pewnością będzie warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego, z ustalonym na podstawie art. 67 § 1 k.k.

okresem próby na 2 lata. M. S. uniknie w ten sposób wyroku skazującego, jednak musi mieć świadomość że przez ww. okres, jak również w ciągu kolejnych sześciu miesięcy powinien wykazać, że dokonana przez Sąd ocena jego zachowania, a także dotychczasowej postawy była właściwa. Oznacza to również, że oskarżony powinien zdawać sobie sprawę z tego, iż każde rażące naruszenie porządku prawnego będzie mogło skutkować podjęciem warunkowo umorzonego postępowania, a w razie popełnienia przez niego przestępstwa, za które został skazany, będzie to obligatoryjne. W szczególności oskarżony powinien mieć świadomość, że publikując artykuły mogące przedstawiać w negatywnym świetle

jakiegokolwiek osoby powinien kierować się jak najdalej posuniętą rzetelnością. Powinna ona sprowadzać się do należytego weryfikowania jego źródeł informacji. Nie kwestionując także wiedzy specjalistycznej oskarżonego w kwestiach będących przedmiotem niniejszego postępowania, stwierdzić należy że nie może ona usprawiedliwiać zachowania będącego przedmiotem niniejszego postępowania. Również doświadczenie życiowe, a także zdolność do logicznego myślenia nie uzasadnia publikowania informacji, które w sposób zgodny z obowiązującym prawem uznane zostały za niesprawdzone, a tym samym niezgodne z prawdą. W ocenie Sądu oskarżony jest osobą, która będzie w stanie uświadomić sobie powyższe okoliczności, dlatego wystarczające jest warunkowe umorzenie toczącego się przeciwko niemu postępowania karnego, stanowiące ostrzeżenie przed konsekwencjami braku należytego weryfikowania publikowanych przez niego informacji.

W ocenie Sądu mając na uwadze dotychczasowy tryb życia oskarżonego, okoliczności popełnienia czynu oraz jego wiek ten okres próby będzie wystarczający do zweryfikowania

pozytywnej prognozy kryminologicznej ustalonej przy wyrokowaniu.

Warunkowe umorzenie postępowania zaspokoi również społeczne poczucie sprawiedliwości, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W szczególności dodać należy, że w społeczeństwie powinien być utrwalony pogląd iż dobre imię każdej osoby podlega ochronie prawnej, a każde naruszenie ww. dobra prawnego może skutkować wszczęciem postępowania karnego i wynikającymi z powyższego konsekwencjami. W zależności od stopnia naruszenia mogą one natomiast polegać na skazaniu sprawcy lub zastosowaniu wobec niego innych instytucji przewidzianych w prawie karnym.

Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia

6. Kary, Środki Karne, Przepadek, Środki Kompensacyjne
3.i środki związane z poddaniem sprawcy próbie

W punkcie II wyroku

na podstawie art. 67 § 3 k.k. nałożono na oskarżonego obowiązek uiszczenia na rzecz pokrzywdzonego kwoty **1.000 złotych tytułem zadośćuczynienia**. Sąd nie znalazł podstaw do orzeczenia nawiązki w kwocie 5.000 złotych na rzecz oskarżyciela prywatnego, o co wnosił pełnomocnik. Z treści art. 67 § 3 k.k. wynika, że orzeczenie tego środka jest zasadne wówczas gdy nie jest możliwe orzeczenie naprawienia szkody lub zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. W ocenie Sądu biorąc pod uwagę okoliczności sprawy oraz skutek czynu, którego dopuścił się oskarżony wystarczające było orzeczenie zadośćuczynienia pieniężnego w wysokości wskazanej mowa powyżej. Zdaniem Sądu kwota ta jest adekwatna do rozmiaru krzywdy, jaką poniósł oskarżyciel. Nie można bowiem stracić z oczu, iż hipoloogika.pl nie jest medium o szerokim zasięgu czy kręgu oddziaływania. Skierowana jest do określonego, zainteresowanego tą tematyką grona osób, niezbyt licznego proporcjonalnie w stosunku do krajowego zasięgu odbiorców.

<p>W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 67 § 3 k.k. i art. 72 § 1 pkt 2 k.k. zobowiązał oskarżonego M. S. do przeproszenia pokrzywdzonego R. Ś. (1) na stronie internetowej (...)pl. (...) ww. obowiązku jest uzasadnione charakterem czynu, którego dopuścił się oskarżony, a także uszczerbkiem jaki w związku z tym poniósł R. Ś. (1). Sąd miał na uwadze iż wskutek opublikowania artykułu „Kobalt a (...) trenerzy” bliżej nieokreślona liczba użytkowników strony internetowej (...) mogła zapoznać się z nieprawdziwymi informacjami dotyczącymi pokrzywdzonego i przedstawiającymi go w negatywnym świetle. Zasadne zatem jest dołożenie wszelkich starań by ww. osoby zostały poinformowane o tym, że informacje te nie były prawdziwe.</p>		
<p>3. 7. Koszty procesu</p>		
	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
	<p>Na podstawie art. 629 k.p.k. w zw. z art. 628 pkt 1 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz oskarżyciela prywatnego kwotę 1.680 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie</p>	

pełnomocnika oraz
kwotę 300 złotych
tytułem zwrotu opłaty
sądowej. Adwokat Ł.
K. wnosił wprawdzie
o zasądzenie na
rzecz swojego mocodawcy
kwoty 3.500 zł tytułem
zwrotu kosztów
zastępstwa procesowego,
niemniej jednak nie złożył
żadnych dokumentów
potwierdzających
zasadność przyznania
wynagrodzenia w ww.
kwocie, nie uzasadnił też
wniosku w jakikolwiek
inny sposób. Na
podstawie art. 624 §
1 k.p.k. Sąd zwolnił
natomiast oskarżonego
z obowiązku ponoszenia
wydatków sądowych,
przejmując je na rachunek
Skarbu Państwa i
nie obciążył oskarżonego
opłatą. Sąd miał tu na
uwadze, że postępowanie
toczyło się w trybie
prywatnoskargowym, a M.
S. został zobowiązany
do zwrotu kosztów
poniesionych przez R.
Ś. (1) w związku z
wniesieniem prywatnego
aktu oskarżenia, co
stanowi sumę relatywnie
znaczną.

7. **Podpis**